

Haza és kereszténység fogalma Straßburgban

Avagy, miért utálja az uniós kisebbségi söpredék a magyarokat és Orbán Viktort?

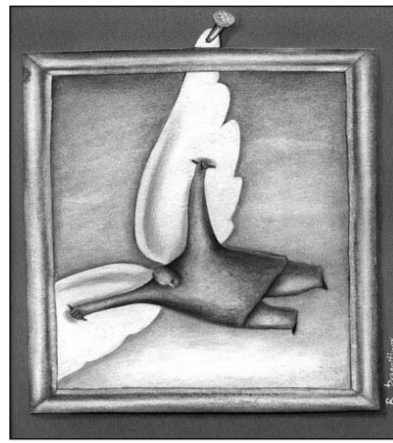
(folytatás az első oldalról)

A román kommunista pártot kiszolgáló szülőkkel rendelkező, és Ceausescu magyarellenességét helyeslő Tamás Gáspár Miklósnak ebben igaza van. Ugyanis a Fidesz ma a legnagyobb támogatottságú párt, s a nemzet nagyobbik és értelmesebb részét gyalázza az, aki a Fideszt gyalázza. Am, ez a nagyobbik, és értelmesebb része a nemzetnek ugyanúgy fog szavazni három év múlva is, mint 2010-ben tette. Mert a magyargyalázásból, a keresztényüldözésből, az állami szintre emelt lopásból és családból, a nép közé lövetésből elege van mindenkinek, aki csak egy kicsit is gondolkodik...

De térjünk vissza Straßburgba. Orbán Viktor felszólalása bizonyára meglepte azt a kisebbségben lévő ócska zöld és szocialista csúrhét, amely apró tévedésből adódóan, performancként a Magyar Hírlapot, mint cenzúrázott lapot

mutogatta beragasztott pófával az Orbán-beszéd alatt. Viszont meg kell állapítani, hogy ez a hangulat nem uniós hangulat volt. A jelzett kisebbség Magyarországról, Bécsből és Berlinből kapta a félrevezető és magyarellenese információkat, a magyar hazaáruló söpredéktől, amely hűen követi Kun Béla, Szamuely és Ságvári Endre hagyatékát, amelyet néhány éve követendőnek nyilvánított az oktatást lezüllesztő Hiller István is, a zugligeti remiz mellett lévő cukrászda mellett látható Ságvári táblánál. Az Orbán-beszéd után már nem legyintenek a straßburgi parlamenti folyosón, ha magyarokról hallanak, hanem hüvelykujjukat felmutatva mondják ki Orbán Viktor nevét. Csupán néhány felháborodott elmebeteg világpolgár eszi a kafét, mert nem sikerült a magyarellenes lázítás. Nem vették tudomásul azt, hogy egy olyan miniszterelnöke van ma a magyar hazának, amilyen 66 éve nem volt. Olyan, akinek a haza, a nemzet és a kereszténység mindennél fontosabb. Nem hazaárulók és bankok által megvett, jellemetlen fosztogató trógerok maffiája vezeti ma Magyarországot, hanem egy magyar ember, aki mind a demokrácia elveit, mind a nemzeti egységet és célokot, mind pedig a most fél évre rábizott Uniót magyarként és keresztényként szolgálja. Keményen, mégis kellő alázattal. Jó volt magyarnak lenni hallván Orbán Viktor beszédét.

Most már csak egy dolgot kellene elérni... azt, hogy a Fideszben és a KDNP-ben is megértsék az egység, a hit és a közös nemzeti akarat erejét. Legyen igaza TGM-nek: – ne lehessen békésen leváltani a Fideszt, s a békétlen levál-

táshoz pedig erejük ne legyen. Mert egy egységes nemzetel szemben néhány százaléknyi ostoba, hazaáruló kevés...

Bízom abban, hogy aki tegnapelőtt még botor módon gyalázta Orbán Viktort, tegnap felismerte azt az államférfit, akinek a képessége és az akarata is megvan Magyarországot újraépítéséhez, és aki alázattal, szeretettel és az alázat és szeretet erejével irányt tud mutatni az erkölcsileg és szellemileg leépült, elnemzetietlenített, Istent tagadó Európa számára is, a keresztény elvek, és Krisztus tanítása szerint. Ma nincs más dolgunk, mint egyénileg és nemzetben gondolkodva is támogatásuk e hatalmas lehetőségét. Hiszen 66 éve nem volt olyan magyar kormányfő, aki a nemzetközi szinten is kifejezte a magyar nemzet iránti elkötelezettségét. Aki eddig félelemmel telve üldögélt a bőrdőzseny, az nyugodtan pakoljon vissza a szekrényébe, s szolgálja hazájaként Magyarországot. Mert az egy tál lencsénél a töltött bárány sokkal ízletesebb... ha békében, és szeretetben, saját asztalánál fogyaszthatja el az ember.

P.s.: Miért írom svábként Straßburgot Straßburg-nak? Mert magyarként Kézdivásárhely nevét sem írtam soha másképpen, mint ahogyan írni kell...

Csak megjegyezni: Gyurcsány Hazaáruló Ferenc még mindig szabaddal van!

Stoffán György

Harcaink

Fontos, kritikus szakaszához érkezett a magyar nemzet ellen évszázadok óta zajló háború. A minket függésben tartó pusztító világerő, amely az elmúlt fél évezred során már öt, látszólag különböző birodalomnak mutatta magát, ám gatlálatlan létfelől, eredendően parazita jellegét végig megőrizte, újabb átalakulás előtt áll. Mivel eddig minden újabb megjelenési formája az ellenünk folytatott háború egyre veszélyesebb fegyvereit hozta magával, így most is erre kell készülnünk. Az ország népének többsége kissé költőien túlzó metaforaként kezelte a választások utáni bejelentést: forradalom és szabadságharc vette kezdetét. Azonban lassan rá kell ébrednünk, hogy a megállapítás nem metafora - és egyáltalán nem túlzó. Az talán igaz, hogy ez csak nyitánya a háború újabb, talán sorsdöntő ütközésének. Am tekintettel arra, hogy a többség tökéletesen felkészületlen a közelgő háborús cselekményekre, talán nem árt egy-két dolgot végiggondolni.

A világerő, amely most a nyugatias globalitás birodalmaként jelenik meg, azért veszélyesebb az eddigi alakváltozatainál, mert saját létét is tagadja. Sőt azt a beszédképet is betiltotta, ahol egyáltalán diskurzus tárgyává lehetne tenni létezését, és brutálisan büntet mindenkit, aki az ő „nem létezését” kétségbe merésze vonni. Aki pedig saját intézményi védelem kiépítésére törekszik e globális értelmező hatalom fegyvereivel szemben, az - mint az elmúlt hetek világméretű hisztériájából láttuk - a halál fia. Ez világossá teszi, hogy az előttünk álló egyre veszélyesebb háborúk fő frontvonala kommunikációs természetű. A permanens világháború ugyanis a világértelmezési logika csúcspontjainak birtoklásáért zajlik. Talán soha nem volt annyira igaz a régi mondás, miszerint a szó veszélyesebb fegyver, mint ma. Világunk „valóságos valósága” ugyanis már olyan iszonyú képet mutat, hogy ezt a világ urai - az ellenük irányuló azonnali világméretű lázadás kockázata nélkül - aligha engedhetik megpillantani. A globális valóságipari művek „dübörgése” nélkül e lázadás kártyavárként dőntené romba azt az egész primitív hazugságtömeget, amely a globális kapitalizmus fogyasztói-hedonista paradicsomként mutatja be önmagát.

A globális birodalom hatalmi rendszere három „hadosztályt” tart mozgásban a lokalitások kifosztása érdekében. Az első a kényszerítő hatalmi hadosztály, amelynek fő fegyvere a multinacionális vállalat. Feladata, hogy behatolva az adott lokalitásba, a helyi uralmi elitet korrumpálva ellenőrzése alá vonja az élet újratermelésének minden anyagi és szimbolikus szféráját. A másik a figyelmeztető-fegyelmező osztag, amelynek látszólagos feladata, hogy tekintélyes, a világ folyamataiért felelősséget érző és vállaló intézményként tanácsokkal lássa el és minősítse az egyes lokalitásokat. Az idetartozó Valutaalapnak, Világbanknak, hitelminősítő intézeteknek a valóságos funkciója azonban az, hogy világossá tegyék a lokális elitnek számára, hogy a kényszerítő-hatalmi osztag kifosztó tevékenységének mindennemű korlátozása súlyos megtorlást von maga után. Am a mindennél fontosabb harmadik hadosztály éppen az a véleményhatalmi diktatúra, amely magát „politikailag korrekt beszédnek” nevezi. Ez a birodalom létének és fennmaradásának egyre inkább döntő eleme.

A forradalom és szabadságharc mindhárom birodalmi hadosztályos harc érintkezésbe került az elmúlt nyolc hónapban. A multinacionális vállalatokra kivetett különadók és főként a magán-nyugdíjpénztári rendszer felszámolása a kényszerítő hatalmat vette célba. A Valutaalappal a kapcsolat látványos megszakítása és a hitelminősítő intézetek megtorl-

leminősítéseinek semmibevétele a figyelmeztető-fegyelmező hadosztály elleni nyílt kihívás. Am a szabadságharc eddigi legveszélyesebb hadműveletét a médiatörvény, vagyis a globális véleményhatalmi diktatúrával való határozott szembefordulás jelenti.

A dolgok kegyetlen történelmi logikájából az olvasható ki, hogy az impérium legfeljebb átmenetileg és taktikailag enged meg bármilyen ellenszegülést, és amint erre lehetőség adódik, „a birodalom visszavág”. Aligha lehet kétségünk: most sem lesz másként. A siker reménye tehát csekély ugyan, de talán nem nulla. A fegyverszünetnek is felfogható színjáték, amelynek a magyar elnökség ünnepélyes megnyitóján lehetünk tanúi, arra utal, hogy a birodalom az elnökség ideje alatt látványtechnikai okokból nem akar nyílt háborús intervenciót indítani Magyarországot felszámolására. Ezt az éppen emiatt igen értékes fél évet egy olyan „új szövetség” létrehozására kellene fordítani, amely talán esélyt adhat a forradalom eltiprásának elkerülésére. Az első új szövetséget a magyar társadalmon belül kell létrehozni. A választási győzelem jelezte, hogy e szövetség létrehozása nem lehetetlen, ám életveszélyes illúzió lenne azt hinni, hogy már létezik is. A második új szövetséget Kelet- és Közép-Európa sorstárs országával kell létrehozni, amelyek egyelőre értetlenül és/vagy kárörvendő lesajnálással szemlélik a magyar szabadságharcot - nem látva benne saját sorsukat. És végül a harmadik új szövetséget a globális térben kell létrehozni a „keleti szél” lázadó nagykoalíciójához való csatlakozással. Mindez azért döntő, mert bár „csapatának harcba állnak, és a kormány a helyén van”, az „öszövetség” való leszámolás és az új szövetség megkötése nélkül nincs esélyünk a megmaradásra.

Bogár László

Forrás: Magyar Hírlap, 2011-01-11

Végre! Új hang Magyarországról Európában

Hatvanhat esztendeje, amióta Rákosi és társai a Magyarországot megszálló csapatok védősármái alatt visszaküszkáltak, hogy az amúgy is agyongyötört, háború sújtotta országban, az 1919-ben elkezdett - kommunistának nevezett - valójában azonban: népiértő munkát folytassák, szándékuk szerint befejezzék és teljes SZU-hódoltságigába hajtsanak minket, szóval tizenhat esztendővel több, mint félszáz esztendeje ilyen markáns beszéd nem volt nemzetközi helyszínen a nemzet védelmében. A nemtelen támadások ilyen határozott és konkrét tényekkel alátámasztott visszautasítása, amelyre Strassburgban az EP január 19.-i plenáris ülésén került sor példátlan az említett hatvanhat esztendő történetében.

Orbán Viktor miniszterelnök ismertette a magyar uniós elnökség programját, amelyet kedvezően fogadtak a frakciók, többen azonban élesen kritizálták a magyar kormányt a médiatörvény miatt. Kár, hogy nem kísérté több figyelmet a romastratégiát, az energiapolitikát és a bővítés támogatását. Ha csak az első részét, a romastratégiát nézzük: rendkívül fontos, valóban Európa jövőjét érintő ügyről van szó, időzített bomba, amely minden tagországot sújthat, ha nem kezelik megfelelően, ha

például a tagországok egymás ellen játsszák ki az úgynevezett cigánykártyát. Miként Magyarországgal kapcsolatban is történt, a hazai igazságszolgáltatás elől külföldi támogatást igénylő romák miatt. Az energiapolitika ügye is elsődleges a csökkenő energiaforrások és így azok drágulása miatt. Ez utóbbi is „megért volna egy misét” ez a sarkalatos, az európaiak zsebébe vágó ügy nagyobb odafigyelést, több véleményt és ötletet igényelt volna.

Ugyanakkor a magyar kormányfő egységes támogatást kapott a soros elnökségi programhoz, míg a magyar médiatörvény ügyében jellemzően baloldali, illetve zöld képviselők támadták, a néppárti képviselők viszont támogatásukról biztosították. Nyitóbeszédének első, hosszabbik részében a magyar elnökség általános prioritásaival foglalkozott (romastratégia, az energiapolitika és a bővítés támogatása), majd ezt követően - elsősorban a hozzászólásokra válaszolva - tért ki a magyar médiatörvény ügyére

Kategorikusan visszautasította a vádak és egyenesen a magyar nép megsértéseként aposztrofálta, ha azt állítják, hogy Magyarország a diktatúra felé mozdul el. Ha kétségbe vonják az ország demokratikus elkötelezettségét, demokratikusan, a választások útján szerzett ország vezetésének törvénykezési lehetőségét. Az erőteljes, esetenként ordító, bírálatokra, amelyek a médiatörvényt vették célba, nem fújt visszavonulót, hanem kijelentette: „Önöket csúnyán rászédtek”, mondta, utalva a médiatörvényt ért bírálatok tárgyi tévedéseire is. Valamint arra, hogy az internetes véleményformálás visszaszorítása lehetetlen, miért sikerülne ez a magyar vezetésnek, amikor többek között éppen az internetes véleménynyilvánítás is része volt a most hatalmon lévő vezetés győzelmének. Mégis, miért ez a megszerzett, összehangolt támadás-sorozat? Ezeknek a támadásoknak az alapja voltaképpen a kétharmados parlamenti többség, ebben látják veszélyt, mert ez szokatlan, egyedülálló manapság Európában.

Hol van már a színtiszta európai Bajnai, a libaügyleg is érintett „fájni fog” megfogadó, aki a pécsiek víze miatt Franciaországban a franciáknak vezetett és szinte minden szembejövőtől bocsánatot kért! Ugy tűnik ez stílus - legalábbis reméljük: sokaknak sokáig hiányozni fog! És az is, hogy immár nem akarunk, nem merünk kicsik lenni!

És remélhetően nemcsak a pályázati, hanem a médiadisznóolat is kitisztítja majd. Így nem történhet meg az eset (2011. január 18. Ma Reggel), hogy a Szemközt műsor előzetesében beharangozott közbeszerzéssel kapcsolatos téma helyett a műsorvezető és két társa a meghívott LMP-s pártpotentáttal az alkotmányozás folyamatáról és a médiatörvényről diskuráltak a műsorösszeállítás ideig, majd az utolsó fél percben egy közbevető kérdésre megemlítette a meghívott, hogy bizony, bizony körülbelül félmilliárd forintba kerül az országnak a közbeszerzések miatti visszaélés lehetőségei. Aztán vége, slusszpassz: ennyi.

Sajnos a magyar sajtószabadsággal nem az a baj, amiért támadják, hiszen ezek a támadások, mivel sajátunk zöme külföldi tulajdonban van, s külföldi érdekeket mutat be nemzeti érdekként, hanem az a baj, hogy nem hiteles. Független sajtóról, médiáról beszélni ugyanis, miként gravitációmentes függőóról is - felesleges.

Miért még mindig a szélsőséges liberális kijelentés, a dolgok illetén szemlélése az etalon? Naponta kell ezzel a szélső liberális elfogultsággal találkozni. Ezek a sajtóorgánomok maguknak írják az újságot? Meddig?

2011. január. 20. **Wéber Tünde**

